

Yaşamak

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Aralık 2022

Şüheda idi gülüşün, eskiyen satırlara meftun sözcüklerin ve aşkın yerlisi iken ruhum...

Bir yerleşke ise konduğum dal
İstişare ettiğim yer gök bazense ıssızlıkla hemhal
Göçen kuşun kanadındaki benek
Solan çiçekler derdest olmuş bedenleri
Emsalsiz hüznle örülü cehaleti yalnızlığın
İkramsız bir gülüş ise kundaklanmış
Serkeş varlığında mevsimin
Tüm sözcükler karalanmış

Şairin izleği nasıl ki
Kalemin de tutacağı binlerce imge
Basarken mührünü sessizlik niyetine
Solan da gücü güç bela toplamaksa aklını başa
Başkaldırıldığı kadar sisteme insanın
Sismik acılar silsilesi kaderin
Aralıksız yağdırdığı
Hele ki nimet ve sınav bildi mi insanın ruhuna
Eşlik eden o cereyan
Önce üşüten sonra ısıtan
Bir hava akımı adeta yerküresi duyguların
Bazense devasa bir boşluk küredığı mevsimin
Salkım saçak varlığına doğan gün gibi

Sonlanacakken acılar
Semiren umut gibi sağdıç umut ve kader
Sağanağın her zerresi
Şükür ki şair ahmakıslatanla hemhal
Her damla sağdıç
Her sözcük noksansız varlığının tamamlayıcısı
Bazen kırık sarkaç
Bazen nemli sarnıç
Bazense üşengeç ruhu sevmelerden
Azık bildiği özlemi de kader esirgemezken

Hikmeti kâinatın
Efsunlu çiçekler ikramı tabiatın
Konuşlu olduğu nice duygunun tufanı
Yerin yarıldığı şairinse göğ'e sığındığı
Nasıl da haşmetli duygular
Ezkaza dile gelen
Bazen mustarip olduđu kadar kendinden
Yine kendisi şairin, kalemin temaşa ettiği

Bir ilke bir ufuk bir de umut
Sergüzeşt gölgelerin eşliği
Kayıp göçen bir yıldız bir insan
Hazanı bahşeden Rabbin sunumu
Asla da olmayacak yerle yeksan
Tabuların yıkıldığı
Rahmetin devasa tanıklığı
Aşkın ve hasretin ihbarı
Sabırla nakşeden umutla içli dışlı
Şairin tabiatı bazen uyumsuz göçen
Zamanın manen sunduğu bir veryansın olsa ne ki hayat?

Şükre doyamadığı kadar inançlı insanın
Sağdıcı sağanağı
Duaların birleştirici gücünde buluştuğu
Tüm sevdikleri sadece ve sadece Rabbin bahşettiđi
Bir gönül teknesi ki yaşamak...